

[Boligministeren.]

stille problemerne, som de foreligger set på baggrund af lovforslaget, og derefter bidrage til, at der kunne optages forhandling for at nå et resultat.

De organisationer — og det gælder hele rækken — der har interesseret sig for oprettelsen af finansieringsinstitutter, har på forskellige punkter ønsket ændringer i lovforslagets kap. II, det kapitel, der indeholder bestemmelser om institutternes virkefelt og om de vilkår, som skal godkendes, for at de skal kunne udstede kasseobligationer. Vi har kunnet imødekomme de ønsker om ændringer, der er fremsat af de pågældende, og forslag herom er stillet ved den anden behandling.

I tilslutning hertil vil jeg lige nævne, at vi foreslår §§ 111 og 112 ændret; det gør vi, fordi vi gerne vil give de sociale boligselskaber mulighed for at aktivisere deres reserver til gavn for fremtidigt boligbyggeri. Der er altså ingen af os, der på forhånd kan sige, hvilke bestemte institutter der vil blive oprettet, og i hvilket omfang de vil kunne løse opgaven. Vi ved konkret, at en række grupper arbejder med tanken og er meget positivt indstillet. Derfor tror jeg også, det er rigtigt, at vi fastholder overgangsbestemmelsen i § 124, hvorefter vi netop kan klare os igennem med en statsstøtte til byggeri, indtil en nyordning måtte være indarbejdet. Vi mener videre, at selv om vi får de private institutter, vil vi ikke kunne undvære en statsgaranti for de yderste midler. Jeg kan da også sige, at der er ingen af de grupper, som boligministeriet har forhandlet med siden lovforslagets fremsættelse, der har kunnet give tilbud om fuldstændig at løse finansieringen uden om statsgaranti, når man måtte forudsætte lånegrænser som ved statslånsydelse. En statsgarantiordning er altså nødvendig.

I lovforslaget gik vi ud fra en undergrænse på 75 pct. af anskaffelsessummen som udgangspunkt for statsgarantien. Denne grænse svarer til, hvad kredit- og hypotekforeninger sammenlagt har lov til at gå op til. Vi håber, at kapitalmarkedet vil betragte lån inden for denne grænse som sikkerhedsmæssigt så godt placeret, at der kan skaffes afsætning for obligationerne til rimelige kurser. Efter de forhandlinger, vi har ført, er jeg imidlertid kommet til det

resultat, at det ikke vil være tilrådeligt at fastholde grænsen på de 75 pct., og jeg har derfor stillet forslag om, at den nedsættes til 65 pct. Her har jeg navnlig lagt vægt på, at overgangen til privat finansiering ikke bør medføre en mærkbar forhøjelse af den effektive rente, som låntagere skal betale. Der må vi huske på én ting, som er afgørende for os, når vi spekulerer i fremtidige finansieringsforhold, nemlig at der også er noget, der hedder husleje, og at hvis vi ikke kan skaffe rimelige finansieringsvilkår frem, vil det medføre stigende husleje, og det bør undgås.

Det er vel forståeligt, at vi ved den foreslåede overgang fra statsfinansiering til privat finansiering kan få visse overgangs- og tilpasningsvanskeligheder. For at lette denne overgang har vi som bekendt stillet forslag om, at der gives finansministeren bemyndigelse til efter samråd med boligministeren at foretage opkøb og gensalg af obligationer inden for nettobeløb, hvis størrelse fastsættes på de årlige finanslove. Denne bestemmelse — det er lovforslagets § 3 — har indtaget en fremtrædende plads i debatten om lovforslaget både her i tinget og i pressen. Efter min mening er bestemmelsen kommet til at indtage en alt for central plads i debatten. Det skyldes måske, at der har hersket nogen tvivl om og nogen misforståelse med hensyn til hensigten med bestemmelsen og dens rækkevidde.

Jeg må have lov til at gå ud fra, at finanslovdebatten her i tinget i sidste uge har skabt større klarhed på dette punkt, og jeg skal derfor indskrænke mig til, ligesom den højtærede finansminister gjorde det forleden dag, at understrege, at hensigten med bestemmelsen er at afbøde virkningerne af pludselige og kortvarige udsving i obligationskurserne, som i begyndelsen særlig vil kunne ramme obligationer fra de nye finansieringsinstitutter, indtil disse har opnået en mere grundfæstet position på kapitalmarkedet. Andet og mere tilsigtes der ikke med bestemmelsen; men for at gøre det helt klart har jeg stillet et ændringsforslag om, at nationalbanken skal tages med på råd, når bemyndigelsen skal benyttes, og da bestemmelsen kun tager sigte på en overgangstid, har jeg desuden stillet ændringsforslag om at tidsbegrænse den indtil den 1. april 1963. Når jeg har sagt det, vil